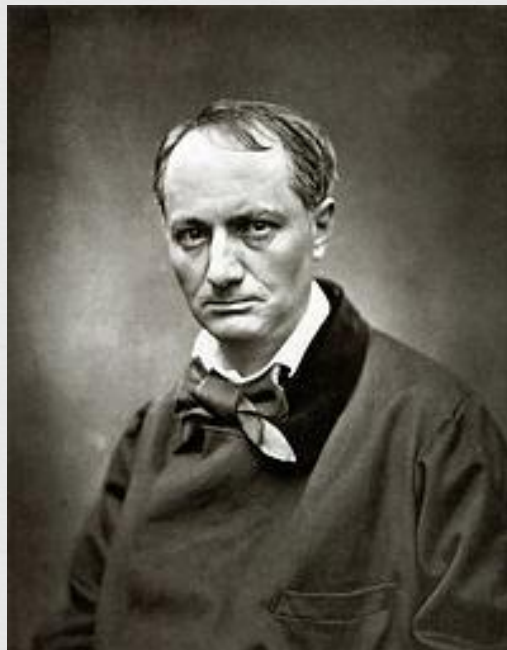

Шарль П'єр Бодлер

Шарль П'єр Бодлер народився в Парижі 21 квітня 1821 року.

У дев'ять років Шарль пішов у коледж у Ліоні. Допитливий і здатний, він мав украй живий, неспокійний розум, що заважало посидючості й уважності, і успіхи його в коледжі були посередні. Вже в ті ранні роки майбутній письменник відрізнявся незалежним і оригінальним характером.

На 16-м році він - переїхав у коледж Людовика Великого в Парижі там уперше почав писати вірші, що свідчили про ранню розчарованість у душі модного тоді байронізму.

У 1839 році відбулася якась нез'ясована історія, за якої Бодлер був виключений з коледжу перед самим закінченням курсу.

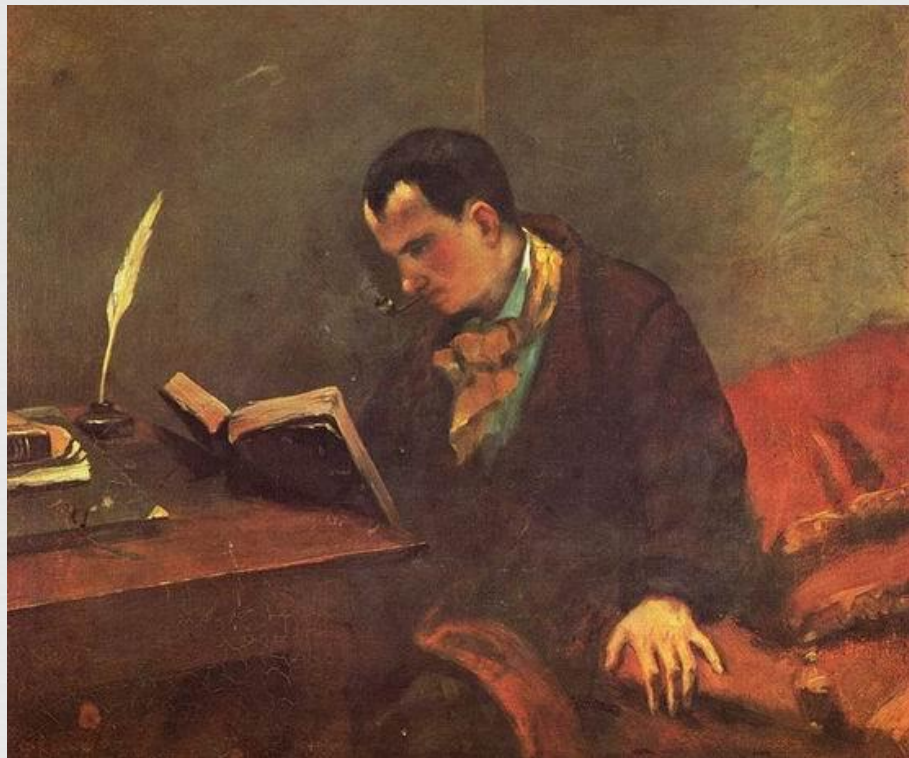
З цього моменту він почав вести розсіяне життя, що викликало в його рідних велике занепокоєння. Їм, утім, відома була тільки зовнішня сторона цього життя: дружба з літературною богемою і жінками двозначного суспільного становища, безладне проведення часу, небажання вступати у вище світло, знайомство з яким могло б дати йому генеральське звання вітчима, відсутність яких-небудь видимих плодів тієї праці, про яке він постійно мріяв і говорив.

Із 1839 - 1841 рр. поет веде богемний спосіб життя у знаменитому Латинському кварталі. Пише вірші, які викликають у родичів жах. Уже в цей час він вирішує, що справою його життя буде література. Ставши повнолітнім, Бодлер отримав частку батьківського спадку, а саме 75000 франків, проте його спосіб життя призвів до швидкої розтрати значної суми грошей. Щоб якось виправити становище і повернути блудного пасинка на путь істинний, Опік вирішив відправити Шарля в 1841р. у південні колонії до Індії на острів Бурбон в Індійському океані, виклопотавши йому посаду вчителя. Бодлер вирушив у морську подорож. Десять місяців, що провів він на кораблі, подорожуючи південними морями і океанами, справили неабияке враження на поета. Не справив на нього враження лише капітан, якому було доручено наглядати за юнаком і керувати його діями. Та на острові Бурбоні Бодлер просто втік від наглядача й іншим кораблем повернувся у Францію. Це своєрідне заслання було задумане як суворий виховний урок. Але з нього нічого не вийшло. Тропічна природа й мандрівка океанами залишили глибокий слід у пам'яті юнака і неодноразово втілювалися в його поезіях («Краєвид», «Запрошення на подорож», «До дами-креолки»). Поет мріє «про сині небокраї, про мармури колон, де водограй ридає», «де в сонця пестоцях пурпуристий сад, де затінь від дерев пливе благоуханна». У вірші «Екзотичний аромат» Бодлер згадує «лінивий острівець, де золоті дари природа подає в нев'янучій розмаю». Також він написав поезію «Альбатрос».

Коли Шарль оголосив їм, що він вирішив присвятити себе літературі, вони були вражені, як громом.

"Як здивувалися ми, - згадує потім його мати про цей період, - коли він раптом відмовився від усього, що хотіли для нього зробити, побажав украсти в самого себе крила і став письменником..."

Яке розчарування в нашому внутрішнім житті, доти такий щасливий! Який сум!" Глуха сімейна боротьба тривала кілька років.

Розповідають, що Бальзак і Бодлер випадково наскочили один на інший під час прогулянки, і це комічне зіткнення, що викликало в обох сміх, послужило приводом до знайомства: півгодини по тому вони вже бродили, обійнявши, по набережній Сени і бовтали про усьому, що приходило в голову. Бальзак став одним з улюблених письменників і літературних учителів Бодлера.

У світі французьких художників дотепер прийнято вважати, що Франція не мала художнього критика, рівного Бодлеру по тонкості смаку краси й енергії стилю. Усі його симпатії схилилися на сторону народжуваної тоді школи реального живопису, але улюбленим його художником був Делакруа; з поетів він більше всього любив співака робітників П'єра Дюпона, з яким разом бився потім у червневі дні на барикадах.

Згодом літературні смаки Бодлера значно відхилилися убік чистого мистецтва: до Беранже він почував відразу, до Гюго байдужість, визнавав тільки Шатобриана, Бальзака, Стендаля, Флобера, Банвиля, Готьє, Меріме, де Вінї, Леконта де Ліля... Але в 40-х роках, що були періодом найбільш пишного розквіту і для його власного таланта, він відрізнявся гарячими демократичними смаками. Рух 1848 року потягнуло в новий потік і Бодлера.

З кінця 1840-х років Бодлер почав також захоплюватися творами знаменитого американського письменника Едгара По, посилено переводячи їх на французьку мову. Безсумнівно, що в обох авторів було в деяких відносинах сильне духовне споріднення, і завдяки він-те Бодлер любив По такий жагучий, що доходила до хворобливого обожнювання любов'ю. Починаючи з 1846 року, він переводив його аж до самої смерті, що пішла в 1867 році, переводив з дивною працьовитістю, незвичайною точністю і вірністю оригіналу, так що дотепер по справедливості визнається зразковим і винятковим перекладачем американського поета. До якої пристрасності доходила ця містична любов Бодлера до По, видно з його інтимного щоденника останнього років життя, де поряд з покійним батьком він вважає дух Едгара По своїм заступником перед вищим милосердям...

Поетична діяльність Бодлера досягає апогею в 50-х роках. Один з його близьких приятелів, Євгеній Магасси, тонкий цінитель літератури, взяв на себе зібрати окремо друковані вірші Бодлера й видав їх в 1857 р. під заголовком "Квіти зла" ("Fleurs du mal"). У цій чудовій книзі відбилася з демонічною силою настраждала душа поета, що ненавидів насамперед вульгарність людей. Яскравими фарбами малює Бодлера розпуста цивілізації, зупиняється на самих хворобливих явищах сучасного життя; на висоті, з якої він дивиться на людей, немає розходження добра й зла: "Я знаю, - пише він Готьє, - що в повітряних сферах щирої поезії немає зла, так само як добра, і що цей вульгарний словник меланхолії й злочини може виправдати реакцію моралі, що однаково як святотатствує доводить релігію". В "Fleurs du mal" Бодлер - співак розтління людської душі; темними фарбами зображує він тому тугу, що сушить душі, пересичені задоволенням і прагнучі до ідеалу; любов - не здорове почуття молодої душі, а хвороблива цікавість пересиченої уяви, спокута пороків окремих людей і розпусти всього суспільства; він малює перемогу вульгарності, що не знає подвигів самопожертви, над душею, що живе спогляданням Божественного: нарешті, гордині, що повстає проти Бога.

У квітні 1864 року поет їде до Бельгії, де не було цензури. Він сподівався опублікувати там свій збірник без купюр, заробити грошей лекціями й знайти тимчасовий притулок від кредиторів. Із всіх точок зору ця поїздка виявилася нещастям. Видавничі плани Бодлера звалилися, лекції закінчилися провалом, бельгійці обдурили його при виплаті гонорару.

Але полішити свої справи йому не вдається – він ще більше заплутався у боргах. Самотній, хворий поет починає збирати матеріал для безжального викривального памфлета проти бельгійського міщанства, в якому мав намір показати завтрашній день Франції.

Читаючи вірші Шарля Бодлера

Шарль Бодлер - поет, який не знайшов розуміння і визнання у сучасників. Читачі вважали його небезпечним богохульником, напівбожевільним. Лише деякі діячі мистецтва вбачали в Бодлері великого поета. Доля подарувала йому лише 46 років, але він назавжди увійшов до еліти світової класики!

Літературну долю поета визначила його єдина поетична збірка «Квіти зла», задум якої визрів у Бодлера у 25-річному віці. Вона створювалась упродовж усього життя й увібрала все найкраще з його поетичної спадщини. У цьому плані вона схожа на «Листя трави» Уїтмена чи «Кобзар» Тараса Шевченка. «Квіти зла» - цілісний твір, де всі частини й окремі вірші органічно пов'язані.

Поезія Шарля Бодлера досить суперечлива. У всіх віршах збірки «Квіти зла» протиставляються Добро і Зло. Бодлерівське добро - це жага злитися з вічним і нескінченним світом жага, що може бути задоволена тільки тілесними засобами. Сатана, тобто зло, виступає як втілений голос плоті, але цей голос є тугою за неможливим. Два протилежні полюси - Добро і Зло, дух і плоть, Бог і Сатана - починають перетворюватись одне на одного.

Помер Шарль П'єр Бодлер - 31 серпня 1867, в Парижі.

*Презентацію виконав
учень 10- М класу Королик
Владислав.*